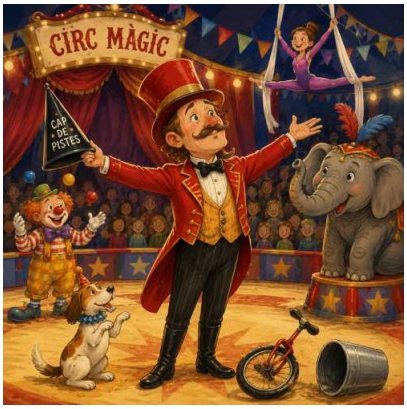

El cap de pistes

En un circ molt petit,
però amb una carpa molt gran,
hi havia un home de quaranta anys
que era el cap de pistes.

Es deia Cap de Pistes.

Sí, sí, com ho sents.

—Quin nom més estrany! —deien els nens.

—És que jo no soc un home qualsevol —contestava ell—. Soc el que mana quan comença l’espectacle!

Cada tarda, abans que arribés el públic, el Cap de Pistes entrava a la pista amb el seu barret vermell, les seves botes negres i un bigoti tan llarg que gairebé li feia pessigolles al nas.

—Senyores i senyors!
Nens i nenes!
Gats i gossos, si n’hi ha!

I feia una reverència.

Però aquell dia va passar una cosa molt estranya.

El circ estava preparat.

Els acròbates esperaven.

Els pallassos esperaven.

La noia de les cintes esperava.

Fins i tot l'elefant, que es deia Margarida, esperava.

Però...

NO HI HAVIA PÚBLIC.

Ni un nen.

Ni una àvia.

Ni un pare.

Ni una mare.

Ni tan sols aquell senyor que sempre arribava tard i preguntava:

—Ja ha començat?

El Cap de Pistes va mirar la porta.

—Potser s'han perdut.

Va mirar el rellotge.

—Potser s'han adormit.

Va mirar el cel.

—O potser avui el món s’ha oblidat del circ.

I aleshores el pallasso Pepet va dir:

—Doncs fem una cosa.

—Què?

—Fem l’espectacle igualment.

El Cap de Pistes es va quedar pensant.

—Però si no ens mira ningú!

L’elefant Margarida va aixecar la trompa.

—Fiiiiii!

—Què diu? —va preguntar el Cap de Pistes.

—Que sempre hi ha algú que mira —va dir Pepet.

I van començar.

Els acròbates van saltar.

La noia de les cintes va volar per l’aire.

Els pallassos van caure de cul.

Margarida va fer una volta sencera sobre si mateixa.

I el Cap de Pistes, que sempre havia estat el que anunciava les actuacions dels altres, va decidir fer-ne una també.

Va agafar una bicicleta diminuta.

Era tan petita que els seus genolls li arribaven a les orelles.

—Jo també sé fer coses! —va cridar.

Va pujar.

Va pedalar.

Una volta.

Dues voltes.

Tres voltes.

I...

PLOF!

Va caure dins d'un cubell.

Els artistes van riure.

Margarida també.

—No riguis, Margarida!

L'elefant va tornar a fer:

—Fiiiiii!

I en aquell moment...

CLAP! CLAP! CLAP!

Tots es van quedar quiets.

Hi havia aplaudiments.

El Cap de Pistes va mirar cap a la porta.

Allà hi havia una nena petita.

I darrere seu, un munt de gent.

Havien arribat tots alhora!

—Ens pensàvem que avui no hi havia funció —va dir la nena.

—Nosaltres també! —va respondre el Cap de Pistes.

I va començar a riure.

Aquella nit, el circ va estar ple de llums, música, rialles i aplaudiments.

I el Cap de Pistes va descobrir una cosa important:

Un circ no és una carpa,
ni una pista,
ni un munt d’artistes.

Un circ és un lloc on, durant una estona,
els problemes deixen de pesar
i les rialles pesen més.

Des d’aquell dia, abans de començar cada funció, el Cap de Pistes deia:

—Senyores i senyors!
Nens i nenes!
Benvinguts al lloc on tot és possible…

I Margarida afegia:

—Fiiiiii!

Perquè els elefants també tenen dret a dir l’última paraula.